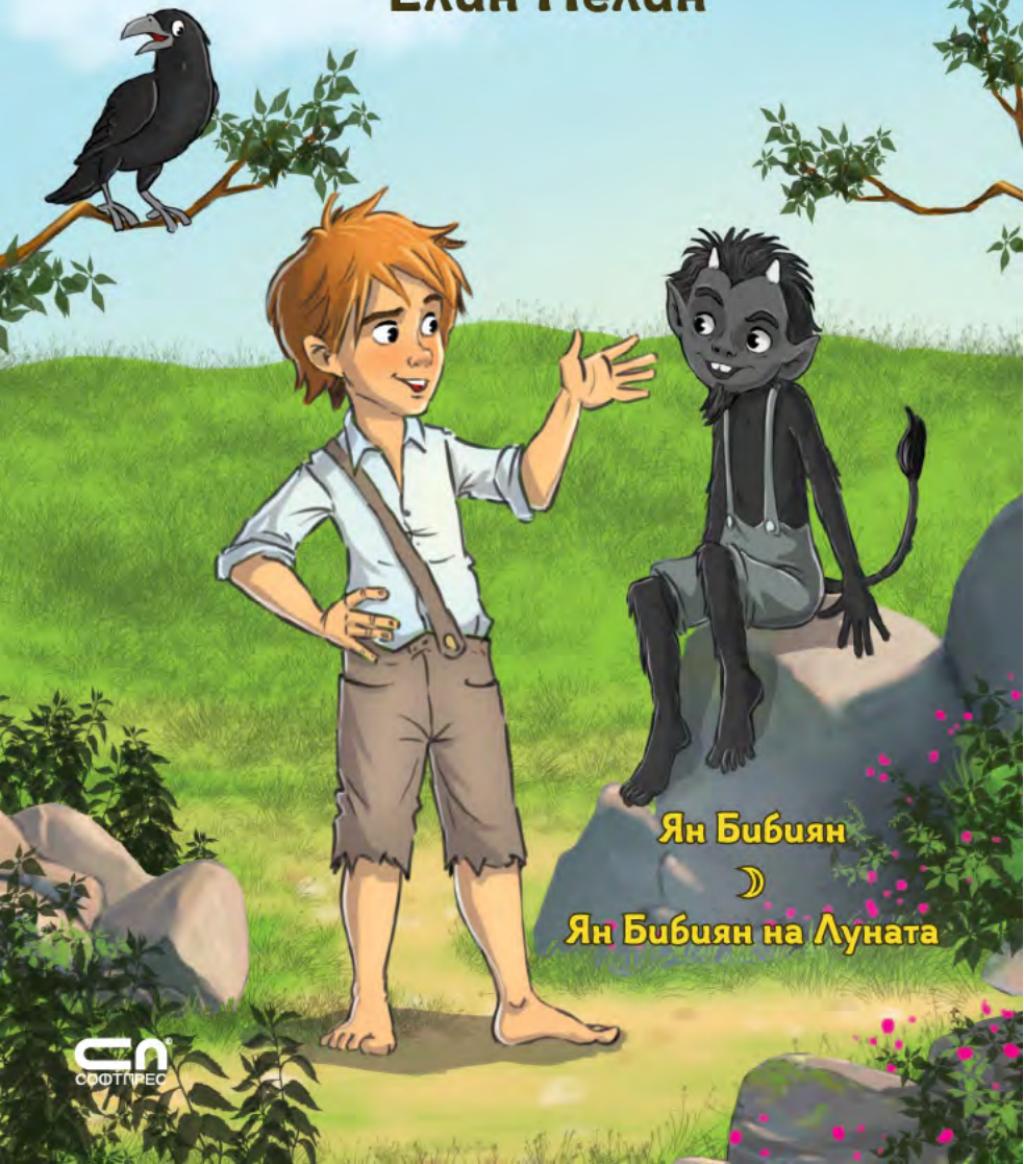

Ян Бибиян

Елин Пелин

Ян Бибиян

Ян Бибиян на Луната

Съдържание

Ян Бибиян	3
Портрет	5
Среща с дяволчето	7
Първият изпит	11
Бързо приятелство – бърза вражда	17
Страшното заседание	20
Отчаяните родители	24
Разказ на враната	27
Да отмъстим на кацаря!	30
Иманярите	34
Ян Бибиян с глинена глава.....	37
Цигарата.....	43
В царството на злото	46
Чудният сън	50
Къде попадна Ян Бибиян.....	53
Чудната книга	57
Към горния свят	61
Мирилайлай	66

Съдържание

Желязната гора	72
Лю-лю	77
Тайната на Лю-лю	81
Жените на Мирилайлай	86
Силата на песента	91
Мирилайлай умря!	95
Пак на земния свят	100
Старо приятелство	105
Ян Бибиян намира главата си	110
 Ян Бибиян на Луната	113
Ян Бибиян след връщането му от магьосното царство	117
При майстор Франц	121
Старият приятел	126
Неочаквана среща	134
Прощавай, роден край	139
След пет години	143
Машината	146
Преди отлитането	149
Отлитането	152
Пътуването	156
Съобщение с Луната	160
Пристигане на Луната	164
Обитателите на Луната	168
Първият човешки крак на Луната	173
Царски прием	180

Първа разходка	184
Какво предизвика един изстрел	188
Пратеници от Земята	192
Ягага намира изгубените	196
Безпокойствието на Иа	200
Трима царе на Луната обявяват война на Ягага	204
Ян Бибиян победител	209
Двете дъщери на Ягага.....	217
Неудобно положение	221
Тъга за Земята	224
От беда към беда	228
Невидимата страна на Луната	232
Свещените животни	239
Пазители на свещените животни.....	245
Силата на суеверието.....	248
Към Земята.....	251

Първият изпит

Като се хванаха за ръце, Ян Бибиян и дяволчето Фют излязоха из трънливата долчинка и се упътиха към реката. Ян Бибиян беше особено доволен, че си намери другар, и беше горд, че той негов другар е дяволче. Ухилен и щастлив, той от време на време подскачаше с всичка сила и викаше:

– Варда! – като че пред него имаше сума хора, които пречеха на пътя му.

А наоколо нямаше никого. Беше тихо и безлюдно. По тревичките хвъркаха пеперуди, някъде свиреше щурче, малки пилиенца се боричкаха по трънните. Но Ян Бибиян продължаваше да подскача и да вика „варда“, защото, сдружен с дяволчето, се чувстваше силен.

Фют – малкото дяволче – вървеше редом с Ян Бибиян, от време на време подскачаше като него на един крак и крадешком му хвърляше лукави погледи. Ухиленото му лице показваше, че и той е доволен от другаря си.

– Ян Бибиян! – извика отведенъж Фют. – Макар че, както те гледам, много ми харесваш, но право да си кажа, не те познавам добре и ме е страх от тебе.

– Защо се боиш? – попита учудено Ян Бибиян.

– Боя се да не ме оставиш. Аз обичам да правя страни работи и ти, ако не ми помагаш, по-добре да се разделим още сега.

– Ей – ухили се Ян Бибиян, – не вярвам да си по-голям пакостник от мене.

– Кой знае – рече със съмнение Фют. – Аз трябва да те изпитам.

– Скоро ще се увериш – каза Ян Бибиян и така силно тупна Фют по рамото, че той се сви и извика от болка.

Така, като се разговаряха, те стигнаха до ливадите, които се простираха край реката. Тук под една стара върба с прогнил дънер спряха да си починат на сянка, защото слънцето беше се издигнало високо и печеше силно. Двамата се изтегнаха на зелената трева, щастливи от великото безделие.

По едно време Ян Бибиян се повдигна и бутна Фют, който бе задрямал.

– Фют, ставай! Виж там, при онай стара кобила, пасе магарето на кацаря, който тая сутрин се опита да ме бие. Искаш ли да го поездим?

Очите на дяволчето светнаха.

– Искам, искам – каза нервно то и скочи. – Аз отдавна познавам това животно и много ме е смях, като го видя. Но аз никога не съм се качвал на магаре. А ти?

– Ехе, колко пъти! – отговори с важност Ян Бибиян.

– Моят стар баща – рече дяволчето – не обича магарето, защото то е добро, смилено и послушно животно. Дяволите не обичат добрите и послушни животни – все едно хора ли са, или магарета. Магаретата с голяма готовност помагат на хората и послушно мъкнат тежки товари, и безропотно понасят ударите на жилавите пръчки, с които незаслужено ги наказват техните господари.

Ян Бибиян не дочека Фют да доизкаже думите си, скочи и бързо се упъти към магарето на кацаря. То престанала да пасе, вдигна глава и погледна мило и дружелюбно малкото момче, което се доближи до него.

Ян Бибиян го хвана за гривата и повика Фют с ръка. Фют заскача с тънките си крачета като скакалец през ливадата и отиде при магарето.

– Качи му се! – каза Ян Бибиян. – Нали никога не си яздил магаре? Качи му се, то носи леко и не тръска.

Дяволчето скочи пъргаво като бълха и се намери на гърба на кроткото магаре. Ян Бибиян се качи също. И двамата, хванати един за друг, смущиха доброто животно и почнаха да го препускат по ливадата.

Фют издаваше весели дяволски викове, а Ян Бибиян мушеше животното с големите нокти на пръстите си и викаше:

– Дий! Дий!

Магарето тичаше по ливадата, а мършавата кобила, която пасеше там, го гледаше съжалително.

– Искаш ли още по-бързо Фют?

– Искам, искам! – извика Фют.

Ян Бибиян скочи от гърба на магарето, откърши една върбова пръчка и почна да шиба животното по задницата, ала то беше уморено от дългото тичане и не искаше вече да препуска. Тогава в главата на Ян Бибиян се мярна една чудесна мисъл.

Той отиде при кобилата, повдигна опашката ѝ и улови в шепата си няколко конски муhi, които обичаха да се навират около краката ѝ. Тия муhi той пусна под опашката на магарето, върху гърба на което стоеше Фют и махаше радостно крака.

Магарето е чисто животно. То не може да търпи никаква муха по тялото си. Щом го полазиха хапливите насекоми, то полуся от страх и ужас, почна да реве, да тича със страшна сила по ливадите и да хвърля чифтета със задните си крака. Най-после се тръсна на тревата и почна да се търкаля. Дяволчето отскочи настррана, удари

главата си в един пън, преви се и почна да вика и да плаче с всичка сила.

Ян Бибиян отиде при него и като видя грозното му сълзливо лице, обляно в кръв, почна силно да се смее.

Отведенъж дяволчето скокна и също почна да се смее. Кръвта, която обливаше лицето му, изчезна, като че никога не е била. То прегърна Ян Бибиян и му каза:

– Браво, браво, Ян Бибиян! Ти наистина си чудно момче. Виждам, че можем да бъдем приятели. Ти издържа първия изпит. Направи зло на едно невинно животно, направи зло на приятеля си, комуто счупи главата. И при това се смя от сърце тогава, когато аз плачех от болки. Ти си достоен за другар.

В това време като изпод земята изскочи старият кацар. Той бе видял как Ян Бибиян и неговият черен другар мъчат магарето му и идеше ядосан, с жилава дрянова пръчка в ръка. Той посегна да улови яката Ян Бибиян за врата, след това наведе главата му към земята и почна да го шиба с жилавата пръчка по изопнатата задна част.

Ян Бибиян завика от болки с нечовешки глас и замърда с всичка сила, за да се отърве от ръцете на кацаря. Ала той го държеше със силната си ръка като с железни клещи, удряше и повтаряше:

– Да помниш как се язди чуждо магаре, да помниш как се язди чуждо магаре!...

– Фют, къде си, Фют, спаси ме! – почна да вика за помощ Ян Бибиян, като видя, че не може да се отскубне от силните ръце на кацаря.

Фют благоразумно беше офейкал още при вида на дряновата пръчка и скрит зад една върба, със смях гледаше как биеха другаря му.

– Фют, ти нали всичко можеш, помогни ми, направи се на невидим и ощиши за крака тоя проклет кацар, защото задникът ми гори от огън! Ще ме убие, ще умра!...